

VASUTON. (Lásd a 278. lapon.)

A DOKTOR BÁCSI HINTÁJA.

— Elbeszélés. —

Soha sem hallottam másképp nevezni, mint »doktor bácsi:« az egész vidéken, tiz mértföldnyi körületben minden ember ismerte és mindenki csak doktor bácsinak szólította és ő mindenkihez egyformán nyájas és jószívű volt.

Irányomban azonban különösen szives volt, igazán úgy bánt velem, mintha édes fia voltam volna. Házunk és kertünk szomszédos levén, könnyen átjuthattam hozzá s nála minden nyitva volt előttem: a kert, az udvar, a szépen butorozott szobák s még a nagy könyvtárterem is, melyben roppant szekrényekben tömredék könyv volt szép rendben fölállítva. A doktor bácsi megmutatta, mely könyvekhez szabad hozzá nyulnom s legnagyobb gyönyörűségem abban telt, ha itt valamely szép képes vagy mesés könyvet elővéve, zavartalan csöndben olvasgathattam. Mikor ebbe belefáradtam, kíséltam a kertbe, mely szintén szépen be volt rendezve, tele virágokkal, tele gyümölcsfákkal, melyekről tetszésem szerint szaggathattam a legpompásabb almát, körtét, barackot. A doktor bácsi megengedte, hogy tetszésem szerint gazdálkodjam a kertben, csak meg ne rontsam a gyomromat s össze ne tépjem ruháimat a fákon; de ettől nem kellett félnie; a fákra kapaszkodni nem igen volt kedvem, mert — sánta voltam, az egyik lábam egy szerencsétlen esés közben eltört s bár meggyógyult, de akkor még nem erősödött meg annyira, mint később, évek múltával.

Nyáronként tehát este, mikor a nap már leszállt s a levegő nem volt oly tikasztó, gyakran sétálgattam a kertben. Minden oly szép, oly rendes volt itt is, hogy gyermek létemre is akárhányszor csodálkoztam fölötte; a doktor bácsi semmit sem türt meg, ami nem volt szép vagy szükséges — csak egy valami volt mégis a kertben, ami nagyon elütött a többi szép részektől s ami nagyon fölizgatta kíváncsiságomat.

A kert hátsó részében több nagy fa állott s ezek egyikéről egy hinta lógott alá. Hajdan valamikor, de bizony nagyon régen, pompás hinta lehetett; most azonban már nem vehették hasznát. A kötél szakadozott volt, a deszkaülés egészen elkorhadt, ami nem csoda, mikor esztendőök óta változatlanul ott lógott s hó és eső folyton áztatta.

Meg nem foghatom, mire való e szép kertben ilyen csunya ócska hinta, melyhez hozzá sem lehetett nyulni, mert mindjárt széthullott volna. Sejtettem, hogy valami oka van, mert a doktor bácsi soha semmit sem tett alapos ok nélkül; annál csodásabb volt tehát, hogy ezt a hintát itt meghagyta.

De nem csupán ez volt titokszerű a doktor bácsiban; az is sajátságos volt, hogy épen engemet, egy sápadt képű, sánta kis fiut szeretett leginkább az egész vidéken.

Eleinte azt hittem, hogy azért szeret annyira, mert megmentette életemet. De hiszen ezt nemcsak velem tette. Az egész környék áldotta a jó doktort, ki föláldozta éjjeleit is, ha valamely súlyos beteget kellett megmenteni. Sokszor arra

gondoltam, hogy azért vagyok oly nagy kedvence, mert sánta vagyok. Akárhányszor észrevettem, hogy különösen érdeklődik az olyan emberek iránt, akiknek valami bajuk van a lábukkal s az is bizonyos, hogy mikor én betegen feküdtem csodálatos gondoskodást mutatott irántam.

Egy szép téli napon történt, hogy koresolyázás közben szerencsétlenül elesettem és eltörtem bal lábamat. Ajultan vittek haza s csak otthon, mikor megvizsgáltak, látták a bajigazi nagyságát. Szüleim rendkívül megijedtek s a fővárosból, Budapestről hívtak egy híres orvost, mert a jó szomszéd doktor bácsi épen akkor nem volt otthon. A fővárosi orvos, miután megvizsgált, kijelenté, hogy le kell vágni egészen az eltört lábat, különben belehalok.

Szüleim belenyugodtak e szörnyü műtétbe és én is, bár iszonyuan remegtem, inkább akartam elveszteni fél lábamat, mint hogy oly fiatalon meghaljak. A budapesti orvos biztatott, hogy majd csinál nekem olyan fa-lábat, mellyel egészen jól lehet járni; már ki is volt tűzve az óra lábam levágására, midőn szerencsémre hazaérkezett a jó doktor bácsi; megtudván bajomat, rögtön sietett hozzám. Megvizsgált s mikor hallotta, hogy a másik orvos le akarja vágni lábamat, hevesen mondá:

— Oh persze! Szó sem lehet róla! Nem engedem, semmiesetre sem engedem, hogy levágják a szegény fiucska lábát. Ezek a híres sebészek szeretnek mindjárt szabdalni, vagdalni; ebben találják dicsőségüket. De itt nem szüksé-

ges. Én hiszem, hogy a törött csontok össze fognak forni; a fiu sántítani fog egy ideig, de később majd elmúlik ez is. És ha örökre sánta marad is, ez is jobb, mint ha fél lába nem volna.

Én természetesen megörültem, mikor hallottam, hogy nem vágják le a lábamat, szüleim is egészen megbiztak a jó doktor bácsiban s minden ugy történt, amint ő rendelte. A kedves jó doktor bácsi majdnem egész nap ágyam mellett volt, hetekig a legnagyobb gonddal gyógyított és végre diadalmasan így szólt egy napon:

— Ugy-e mondtam, hogy sikerülni fog! A törés szépen összeforrt, most még csak egy ideig nyugton kell maradnia s aztán minden jó lesz.

Valóban, néhány héttel később fölkelhettem s járni is tudtam. Sántítottam, az igaz, de mégis csak jobb volt így, mint fa-lábon járni. Természetes, hogy ez időtől fogva még jobban szerettem őt, de épen ez idő óta ő is sokkal jobban szeretett engemet és, mint említém, épen ezért gondoltam arra, hogy talán épen azért vagyok kedvence, mert sánta vagyok. Azonban sokáig nem tudtam meg semmit, — sem arról, miért vagyok oly nagy kedvence a doktor bácsinak, sem arról, ami oly nagyon kíváncsivá tett: hogy miért tartja kertjében azt a rosz ócska hintát?

A kíváncsiság mellett még egy nagy hibám volt gyermekkoromban: igen hirtelen haragu, indulatos voltam. A doktor bácsi gyakran óvott a gonosz hibától s az ő jelenlétében igyekeztem is lehetőleg leküzdeni, ha valamely ok miatt megbó-

szankodtam. Egyszer azonban, midőn épen együtt sétáltunk a kertben, valami csekélység miatt — egy dongó röpkedett makacsul körülöttem — kitört haragos természetem s indulatosan hadonáztam a levegőben a dongó után.

A doktor bácsi szokatlanul komoly arcot mutatott s aztán ugyancsak megszégyenített, megmagyarázván indulatoskodásom oktalanságát. Elpirultam s beismertem hibámat, de azután így szóltam:

— Kedves doktor bácsinak könnyű ... mert olyan jószívű, hogy nem is tud haragudni. Fogadni mernék, hogy még soha sem haragudott életében.

— Elveszténéd a fogadást, édes fiam; felelt a doktor bácsi elkomolyodva. Te még gyermek vagy, a külső látszat után ítélsz. Majd egyszer elmondok neked egy kis történetet életemből s majd megtudod, miért nem vagyok többé soha indulatos.

Ezalatt épen az ócska hinta közelébe értünk s én így szóltam:

— Én is akartam már régóta kérdezni valamit kedves doktor bácsitól. Mi oka annak, hogy ezt az ócska rosz hintát megtüri ebben a szép kertben?

A jó doktor bácsi elkomolyodott s rövid szünet után megszólalt:

— Épen azt kérded, amiről az imént egy kis történetkét ígértem. Ám legyen, elbeszélem mindjárt most. Ülünk ide erre a padra, szembe a hintával, aztán hallgass figyelmesen.

Leültünk s kíváncsian lestem, mit fog a jó doktor bácsi elmondani. Néhány pillanatra elmerengve nézte az ócska hintát, sőt

mintha egy köncsepp is rezgett volna szemében. Aztán egyszerre megszólalt:

— Régen, nagyon régen történt, van már ötven esztendeje. Akkor én épen olyan kis fiú voltam, mint te most s ebben e házban laktam, melyben most,

TETTOVÁLT VADEMBER. (Lásd a 286. lapon.)

mert ez családunk régi birtoka. Egyetlen fiu voltam, kedvenceze szüleimnek s mert eleven, bátor fiu voltam, édes apám, maga is katonaviselt ember, beleegyezett tervembe, hogy én is katona leszek. Egyelőre természetesen a rendes iskolákat kellett végeznem s csak a szünidőket töltöttem itthon; e szünidők alatt is azonban folyvást katonásdit játszottam s mint afféle el-
kényeztetett gyermek, sokszor az egész házat fölzavartam garabonczáskodásommal.

A szomszéd-ban, ott hol most ti laktok, kedves fiam, egy özvegy asszony lakott, édes apám egy derék barátjának, egy huszártisztnek özvegye. Ennek is egyetlen fia volt, Kálmán, ki szintén katonai pályára készült, sőt már biztosítva is volt az ő számára egy ösztöndíjas hely egyik katonai iskolában.

Jó pajtások voltunk, ámbár tulajdonképen nem igen illettünk egymáshoz. Kál-

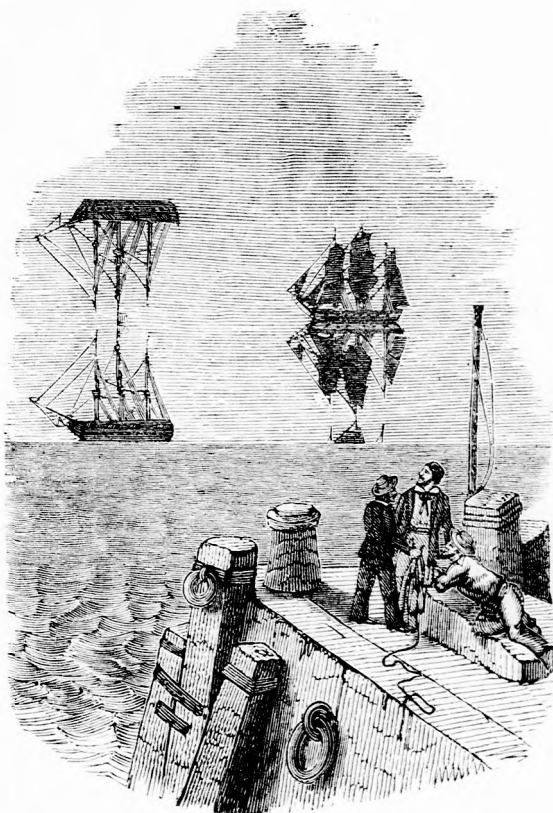
mán igen bátor, okos fiu volt, de egyttal nagyon jószívü és szerény s mivel anyja bizony szegény volt, az én szüleim pedig gazdagok, azonfölül én akaratos, indulatos fiu voltam, Kálmán egészen természetesnek találta, hogy mindig ő engedelmeskedjék nekem.

Ha együtt játszhattunk, mindig enyém volt az első szerep, én voltam a tábornok, a rablóvezér, az ur, Kálmánnak pedig be kellett érnie olyan szereppel, amelyben nekem engedelmeskednie kellett. Néha aztán így vigasztaltam:

— Tudod, Kálmán, hiszen az mindegy, akár tábornokot játszol, akár közlegényt. Így is, úgy is katonásdit játszunk.

— Igazad van, felelt Kálmán szeliden. Aztán nem lehet egyszerre mind a kettő fővezér. Ha te vagy a tábornok, akkor én közvitéz vagyok.

A jó fiu egészen természetesnek találta, hogy mindig én játszom a fősze-

DÉLIBAB A TENGEREN. (Lásd a 286. lapon.)

peket. Legtöbbször persze katonásdit játszottunk, mert különben is mindketten katonai pályára készültünk s már előre fényesen kiterveztük, hogy milyen hatalmas vitézek leszünk.

— Én addig nem fogok megnyugodni, míg legalább is ezredes nem leszek, mondtam sokszor.

Kálmán egészen természetesnek találta, hogy belőlem legalább is ezredes lesz s én aztán biztattam, hogy ő belőle is lehet »talán« ezredes. A jó fiu szemei ragyogtak az örömtől, mikor ezt hallotta s egyszer így szólt:

— Magam is azt hiszem, hogy szép jövőm lesz a katonai pályán. Tudod, nem szoktam dicsekedni, de már boldogult kedves apám mondta, hogy jó katona lesz belőlem, mert nem ijedek meg ám akármitől, erős vagyok, elbírok mindenféle fáradságot, szeretem a pontosságot s ha valamit meg kell tanulnom, megtanulom úgy, mint akárki más. A tiszti iskolában már bizonyosan fölvesznek, azután majd belépek abba az ezredbe, a melyben kedves jó atyám szolgált. Ez volt az ő ohajtása is és én csak akkor leszek boldog, ha ezt teljesíthetem.

Ilyen tervezgetések közt folytak napjaink, ámbar, az igazat megvallva, csak ritkán került arra a sor, hogy Kálmán is beszéljen magáról; mindig csak én voltam a főszemély s mert mindenki kényeztetett, én ezt egészen rendjén valónak találtam.

Csupán egy ember volt, aki tisztán látta, milyen hibás uton kezdek én haladni. Ez pedig a derék öreg falusi lel-

kész volt, ki gyakran mondogatá édes anyámnak:

— Meglássá, ez a fiu még sok bajt fog okozni magának és másoknak is, ha jobb irányba nem tér.

Szüleim meg is ígérték neki sokszor, hogy majd szigorubbán fognak velem bánni; de bizony mindig csak az ígértnél maradtak. Annyira hozzászoktak már ők is, hogy mindenben kényemre engedjenek, annyira biztak jószívűségemben, hogy mindig csak azt mondogatták:

— Kissé akaratos és indulatos fiu, az igaz, de jószívű. Majd ha nagyobb lesz, megjön az esze. Ne rontsuk a kedvét.

(Folytatása következik.)

V A S U T O N.

(Képpel szemlapon.)

MAMÁCSKA, mamácska,
Nézz ki az ablakon,
Mily gyorsan szalad a
Sineken a vagon.

Amott egy házikó
Fehérlík előttünk —
S alig hogy megláttuk . . .
Már itt van mögöttünk.

Bár gyorsan utazunk
Mamácskám édesem,
Ah, mégis hosszalom
Amíg megérkezem.

Jaj, alig várom hogy
Szívből karoljam át:
A kedves nagy atyust,
A drága nagy mamát!

EMILKE A MÓKUS-ORSZÁGBAN.

— Beszélyke. —

GYÖNYÖRŰ nagy kert környezte a házat, melyben a kis Emil szülei ivel lakott. Emil körülbelül hét éves, csinos fiucska volt s a legboldogabb gyermek lehetett volna, mert szülei teljesítették minden kívánságát, voltak játékszerei, volt még egy kedves, szelid lovaskája is; de azért Emil mégis mindig duzzogott, mert hát szülei nem engedték, hogy mindig csak játékkal töltse az időt; már elég nagy volt, hogy tanuljon, ez pedig semmikép sem tetszett Emil urfinak; roppant rest volt s hiába mondogatta mamája, hogy saját érdekiben kell követnie az öregek tanácsát, tanulnia kell fiatal korában, hogy később legyenek hasznos ismeretei, melyek segélyével boldogan élhet majd. — Emil boszus arcot vágott mindannyiszor, ha abba kellett hagynia a játékot.

Egy szép őszi napon a kertben sétált, pedig még nem mondta föl leczkését, sőt még meg sem tanulta. A mamának éppen valami sürgős dolga került, Emil tehát abban bizakodott, hogy az ő leczkéjéről majd megfelelkeznek s kedvére játszhatik a kertben. Egy ideig úgy is látszott, hogy teljesül reménye; de a gondos mama bizony végre is megemlékezett Emil urfi leczkéjéről és tudván, hogy a fiú a kertben van, az ablakból kiáltá:

— Emil! Jőjj be tanulni!

Emil barátunk nagyon jól hallotta a mama hívását, de mert éppen egy bokor mögött állt s nem lehetett őt látni, némán és mozdulatlanul maradt, hogy ne tudják,

hol van. A mama még néhányszor kiáltott, de Emilke nem felelt, hanem inkább arra törekedett, hogy a bokrok közt lapangva eljusson a kert legtávolabbi részére, a nagy diófák közé, hol bizonyosan senki sem fogja keresni.

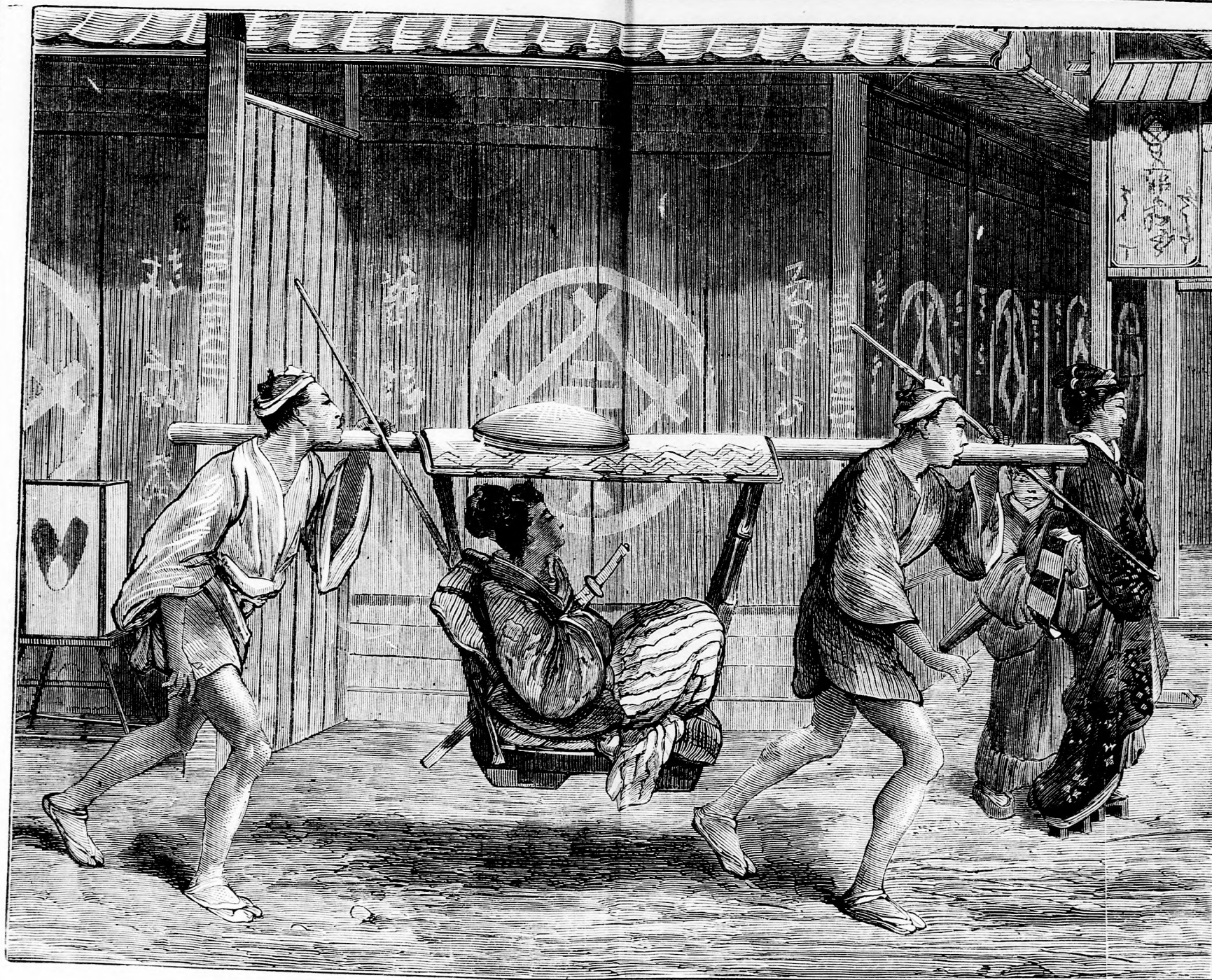
— Gyülölöm ezt az örökös tanulást, dörmögé boszusan. Ilyen szép napon ott üljek a szobában a könyv mellett? Nem biz én. Csak azért sem. Ráérek majd később, tudok már annyit, amennyire most szükségem van.

Nem is ment be, hanem ott mászkált a fák között s végre elfáradván, ledőlt egy nagy diófa mellett levő padra. Hanyatt feküdt a padon és bámult föl a fa lombjai közé, nem sokára pedig nagy gyönyörűségére két mókust pilantott meg fönt egy magas ágon. Az egyik már vén mókus volt, valami verekedésben vagy talán mikor vadászok üldözték, elvesztette az egyik szemét s az egyik fülét, nagyon csunya és haragos képű volt, ellenben a másik mókuska fiatal és virgoncz volt s jó kedvűen ugrált és játszott az ágakon.

Emilke jó ideig nézegette a mókusokat, aztán elfordult és nagyot sóhajtott, mintha ő volna a legboldogtalanabb fiú a világon.

— Milyen boldogok ezek a kis mókusok! mondá aztán tünődve. Nem kell unalmas leczkéket tanulniok, vígan játszhatnak egész nap, ropogtatják a jó diót, mogyorót, melyet mindig készen találnak. Mennyire szeretnék mókus lenni!

(Folytatása a 282. lapon.)

JAPÁNI GYALOG-HINTÓ. (Lásd a 285. lapon.)

(Folytatása a 279. laphoz.)

Ezután még nagyobbat sóhajtott és behunyta szemeit. De néhány pillanat múlva egy kis recsenést hallott a földön s oda tekintvén, egy nagyobbacska diót pillantott meg, mely épen két felé vált s kilépett belőle egy gyönyörű piczike tündérke, olyan, a minőkről már sokat olvasott a képes mesekönyvekben. A tündérke felröppent Emilke mellé és ekképen szólalt meg:

— Meghallottam kívánságodat, kis fiu. Tehát szeretnél mókuska lenni? És vajon miért?

Emilke eleinte megijedt s el akart futni; de aztán szégyelte, hogy megijedjen ilyen piczike tereméstől s inkább felelt a kérdésre, sohajtvá mondván:

— Ah, olyan szerencsétlen vagyok!

— Szegény fiucska! És mi okozza szerencsétlenségedet?

— Oh, annyi unalmas és nehéz leczkét kell tanulnom... aztán mamácska sokszor haragszik és pirongat, aztán meg...

— Elég, elég! szólt a tündérke. Látom, hogy csakugyan nagyon szerencsétlen vagy, mert ugy-e, te magad soha sem vagy oka, hogy a mama haragszik és pirongat? — De hát azt hiszed-e, hogy boldog lennél, ha mókuska volnál?

— Bizonyosan! Akkor csupa játék és multság volna az életem. Bár csak mókuska lehetnék.

— Jól van, tehát teljesülni fog kívánságod. De figyelmeztetek, hogy ha egyszer mókussá változtál, az maradsz de örökre.

— Annál jobb! Legalább nem lesz többé bajom, vigan élhetek a fákon.

A tündérke megérinté kezével Emilket s a fiu ugyanazon pillanatban egy kis barna mókussá változott át és fönt ült a fa egyik vastag ágán.

Eleinte kissé meg volt rémülve, de csakhamar elfelejtett ijedséget és meglepetést s átengedte magát örömének. Vigan ugrándozott egyik ágról a másikra, rágicsálta a jó édes diót, — valóságos mókuska volt. De jó kedve nem tartott sokáig. Az a félszemü, félfülü vén mókus elébe állt és keményen megtámadta, hogy mit keres ezen a fán? Nem tudja-e, hogy ez már el van foglalva, ezen van az öreg mókus fészke? Emilke még egészen új mókuska lévén, azt persze nem tudta és nem is akart rögtön engedni; de a félszemü öreg mérgesen neki rontott, ütötte, harapta és végre is futnia kellett. A szomszéd fára menekült s itt egy egy fiatal nyájas mókuskára talált, kinek elpanaszolta, milyen baj érte.

— Milyen kiállhatatlan, csuf, vén mókus! mondá boszusan. Hiszen én nem akartam az ő helyét elfoglalni, megmagyarázhatta volna szépen, hogy más fára kell mennem. De mindjárt így összeharapdált a csuf, vén gonosz!

— Nono, kedves barátom, nem szabad ilyen hangon beszélni egy olyan tiszteletreméltó öreg mókusról. Bizonyosan vitatkoztál vele, ez pedig nem illik hozzánk fiatalokhoz. Mért is mentél arra a fára?

— Nem tudtam, hogy ott már lakik valaki. Idegen vagyok e tájon.

— Akkor tehát, ha köztünk akarsz maradni, keress magadnak fészket, a hol nyugodhatol.

Erre bizony szükség is volt, mert éppen erős eső kezdett zuhogni. Neki is indult tehát a keresésnek s nem sokára talált a szomszéd fán egy tágas üreget, mely puhára ki volt bélelve mohával.

— Ez éppen jó lesz, gondolá Emilke.

Mióta mokus alakja volt, természetesen megelégedett olyan lakással, aminőt a mokusok szoktak birni; leheveredett tehát a puha mohára s már éppen aludni készült, midőn az üreg nyílásánál megjelent egy nagy mokus és haragosan rámondult Emilkére:

— Hát te mit keressz itt az én lakásomban? Azt hiszed, a te számodra rendeztem be annyi fáradsággal? Rögtön takarodjál innen!

Emilke boszusan kezdte belátni, hogy itt bizony magának kell fáradoznia, ha nyugvóhelyet akar birni. De hamarjában nem talált jó üreget s ugyancsak megázott az esőben. Mikor aztán ismét kiderült az idő, szorgalmasan kutatgatott s egyik fán végre talált olyan odut, aminőre szüksége volt. Meglehetősen fáradságába került, míg telehordta fűvel és mohával, hogy puha fekvőhelye legyen. Ez a munka csöppet sem volt mulatságos, de azzal vigasztalta magát, hogy ezentúl már aztán nem lesz semmi dolga, vigan élheti világát.

Néhány napig gondtalanul teltek napjai s pompásan mulatott a lombos fák között. Azzal a nyájas fiatal mokusával jó pajtáságot kötött s meghívta, tekintse meg, milyen szép lakása van.

A kis pajtás el is jött, tetszett is neki a lakás, de aztán így szólt:

— Szép, szép, de nem látok semmi élelmi készletet a téli időre. Pedig már ideje ám gyűjteni. Tegnap beszéltem a félszemű öreg mokus bácsival s tudod, ő a legokosabb, legtapasztaltabb valamenynyünk között. Nos, azt mondta, hogy a tél már nem sokára itt lesz, mert a fák már hullatják leveleiket. Azután majd hó esik s nem találunk a földön semmi enni valót. A ki tehát nem gyűjt magának télire készletet, éhen hal.

— De hiszen ez szörnyűség! kiáltá Emilke boszusan. Hát már soha sem fogok játszhatni? Mindig csak dolgozni és dolgozni! Hiszen ez majdnem olyan kellemetlen, mint mikor még fiú voltam és tanulnom kellett.

A jó pajtás intése azonban mégis hatott s Emilke hozzálátott a munkához, gyűjtött néhány diót, mogyorót, azután játszott, azután megint gyűjtött, míg végre azt hitte, hogy már elegendő készlete van. Ekkor ismét hívta pajtását, hogy nézze meg, mennyi elesége van télire.

— Egy-két napi gyűjtésre elég, hanem még legalább tízszer ennyi kell, hogy egész télen át legyen enni valód.

— Oh dehogy! Hiszen ez nagyon sok, ez nekem elég akár egy esztendőre is.

— Nem hiszem. Előre intelk, gyűjts még többet, mert különben baj lesz.

A jó pajtás távozott s Emilke boszusan nézett utána, mert mokus alakjában is megmaradt régi gondolkozása.

— Nevetséges! mondá magában. Mekkora rakás dió és mogyoró! Hogy ne lenne ez elég? No persze, majd én örökké csak dolgozom.

Még egy ideig szép őszi napok jártak s mókuskánk — tudniillik Emilke — gondtalan játékkal töltötte idejét. Egy reggel azonban, midőn ismét kibujt odujából, nagy meglepetésére azt tapasztalta, hogy a föld, a fák telvék hóval s ugyan csak kemény hideg van odakint.

Most már a téli készlethez kellett hozzányulni, mert kint a nagy hó miatt nem lehetett többé semmit találni. Megevett néhány diót, aztán szépen elaludt. Másnap, harmadnap és még egy ideig így élt, míg nem egy napon rémülten vette észre, hogy már csak öt diója van! Egykét nap múlva ez is elfogy — nem volt többé semmi elesége!

Kint még mindig nagyon hideg volt, folyvást havazott, de mókuskánk mégis kénytelen volt kibujni, hogy valami eleséget keresen. Elment pájtásához s elpanaszolta bajját; ez adott neki két diót, de aztán így szélt:

— Kedves pájtás, sajnállak, de többet nem adhatok, ne is jöjj ide hozzám. Ha neked adnám dióimat, magamnak nem ma-

radna s éhezniem kellene. Mért nem gyűjtöttél, míg ideje volt? Most szenvedj, ha így akartad.

Emilke szomorúan visszaballagott odujába! Nagyon éhes volt s másnapig természetesen még éhesebb lett. Megint kiment és keresgélt, de nem talált semmit. A földet magas hó borítá, a fák ágait is

ellepte a hó. — Szegény mókuska lábai egészen megdermedtek, s mégsem talált semmit. Egészen kimerült, már alig birt járni.

Végre egy galy végén megpillantott néhány diót; a galy magasán volt, nagyot kellett ugrani. Kétségbesett erőfeszítéssel ugrott a dió után, de nem érte el, visszaesett a földre és úgy megütötte magát, hogy — fölébredt;

arra ébredt föl Emilke, hogy a padról, melyen elaludt és mindezt álmodta, lepottyant a földre.

— Hála Istennek, csak álom volt az egész! kiáltá örömmel.

Azután sietett be a házba és nekiült leczkéinek. És azóta nem kívánt többé menekülni a munkától és tanulástól.

CZIRKUSBAN. (Lásd a 285. lapon.)

C Z I R K U S B A N.

(Képpel a 284. lapon.)

KI A bohót jól játsza!

Én vagyok: a pojácza!

Hopp, padrone, hopp la, hopp!

Vágtat a ló in galopp!

S én mellette hempergek

Hányva czigány kereket.

És a prima

Ballerina

Kisasszonynak bókolok

S a nagyságos ló uraknak

Szépen patát csókolok,

Hopp la, hopp

A lábommal hegedülök,

A kezemmel tánczolok

Könyökökre lecsücsülök

S a fejemen gyaloglok,

Hopp la, hopp

Tropp, galopp

A pojácza én vagyok.

JAPÁNI GYALOG-HINTÓ

(Képpel a 280—281. lapokon.)

HA NINCS lovam, gyalog járok, — mondja nálunk a szegény ember és meg is teszi, mert hát mit is tehetne egyebet? Nagyobb városokban gazdagabb emberek sem tartanak kocsit-lovat, hanem, amikor szükségök van rá, fogadnak bérkocsit s ez igen kényelmes do'og. Nálunk tehát, akinek módjában van, mindig kocsikázhat.

De ez nem mindenütt van így. Más országokban mások a szokások s van egy szép és nagy ország, melyről már többször beszéltem nektek s melyben nem szeretnek kocsikázni. Ez az ország Japán, melynek igen mivel népe van s vannak nagy városai; de e városokban nem látni fényes

kocsikat és fogatokat, ott mindenki vagy gyalog jár, vagy pedig gyalog-hintóban viteti magát. A szegényebb sorsuak természetesen épen úgy gyalognak ott is, mint nálunk; a jobb móduak azonban, különösen a nők, ha ismerőseikhez mennek látogatóba vagy boltokba járnak bevásárolni, előparancsolják a gyalog-kocsit s ebben hordoztatják magukat.

A gyaloghintó erős, hosszú rudon függ. A rudat két izmos férfi emeli vállára s aztán ballag gyorsan vagy lassan, amint az asszonyság parancsolja. A rud közepéről lóg le a kényelmes ülőhely, mely fölött ernyő terül el, hogy a nap sugarait távol tartsa. Minél előbbkelő valaki, annál czifrább gyaloghintókat tart s büszkén hurezoltatja magát végig az utcákon. A gyaloghintában kellemes ülés esik, nem ráz, nem döcög, mint a kocsí a rozsuton; de viszont lassan is halad.

Az idegenek, kik ott járnak, szintén ily székben kénytelenek magukat hordoztatni, ha elfáradtak a sok gyalogjárásban. Az utcákon mindenfelé találhatui gyaloghintót, melynek tulajdonosa jó pénzért kínálgatja szolgálatait. A legények, kik a gyaloghintákat hurezolják, rendkívül izmosak; reggeltől estig lankadatlanul baktatnak, vállukon a teherrel s annak örülnek, ha egész nap van kit hordozniok, mert így annyi pénzt keresnek, hogy családjukkal együtt megélnék belőle.

TITKOS IRÁS.

NE. MEM. LEX. EMHO. GYIL.
YENFÖ. LADA. TIELENTE. MÄR-
ME. GAK. ISLA. POTOK. BANIR.
JÄ. TOKME. GHAM. ARO. SAN.

K E C S K É K.

(Képekkel a 288. lapon.)

KÉNYES állat a birka,
Nagy akolban lakik a.
S egy kis nyári esőtől
Azonnal megkehesül.

De a keeske keményebb,
A birkánál legényebb:
Nem árt annak se a hő,
Se a viharos eső.

Dombon, parton legelget:
Jobb szereti a hegyet
Mint a sikot, a melyen
Él a birke esőndesen.

Csöndesen és szepegve,
Minden zajtól remegve,
Mig hát bátran s vitézül
Öklelőzik a keeske.

DÉLIBÁB A TENGEREN.

(Képpel a 277. lapon.)

Kis olvasóim közül, kik a magyar alföldi rónaságon laknak, bizonyosan nemcsak hirből ismerik, hanem maguk is látták a délibábot. Ez egy igen érdekes és csodálatos természeti tűnemény, mely csak meleg és sik tájakon látható, hol a nap sugaraitól átfűt, izzó, szélesöndes légben a legsajátságosabb képek tűnnek elő. A hol a földön egy kis kóró áll, a levegőben egész erdő látszik, de messze, a láthatár végén, úgy hogy a tapasztalatlan utas azt hiszi, valóságos erdőt lát.

Mint a sik pusztákon, úgy a tengeren is megjelen gyakran a délibáb tűneménye és csodálatos képeket alkot. A vizen uszó hajónak tökéletes képmása fönt lebeg a légben, csak hogy megfordítva az árbo-czokkal lefelé. Gyakran kétszer is visszatukrözi a délibáb a hajót s az első, fonák kép fölött egy másik emelkedik, mely a hajót egészen rendes helyzetében mutatja.

Igy aztán a partról olyan furcsaságot láthatni, mintha három hajó usznék ott egymás fölött és alatt.

Ez csak addig tart, mig szélesönd van. A mint egy kis szellő emelkedik — szétfoszlik a csodás kép és csak a valóságos hajót láthatni.

A tengeri délibáb nem veszedelmes, nem igen ejtheti zavarba az utasokat, mig a szárazföldön sokszor tévutra vezeti a pusztában vándorlókat, kik azt hiszik, hogy hűvös erdőt látnak, közelitenek feléje s a délibáb egyszerre eltűnik és az utasok rémülten látják, hogy letévedtek a helyes utról.

TETTOVÁLT VAD EMBER.

(Képpel a 276. lapon.)

A HIRTELENÉBEN elénkbe lépne ez az ausztraliai benszülött, hamarjában talán azt mondanók:

— Nini, milyen czifra ruhája van! És milyen szépen szorosan illik a testére.

Ebben pedig ugyancsak tévednénk, mert ezen a tarka atyafin nincs ám semmiféle ruha. Hazája a forró égöv alatt van, hol folytonosan meleg uralkodik s a tél is csak annyiból áll, hogy néhány héti eső esik. Ruházatra tehát nincs ott szükségök a hideg ellen. legfőljebb czifraságból hordanak övet és fejdísz.

De ha nem pompáznak is drága ruhákkal, mint mi, nekik is van divatjuk, csak hogy ők ezt a saját bőrükön viselik; a bőrük az ő parádés ruhájuk.

Mihelyt a fuból már legényember lett, legfőbb óhajta az, hogy tetrováltják. Ez azt jelenti, hogy tű-forma eszközkel különböző alakokat, rajzokat szurkálnak ki a bőrén s minél előbbkelő valaki, annál szebb és tarkább figurákat kap a bőrre. Képzeltetik, hogy ezt kiállani nem épen mulatságos dolog, mert mélyen bele-surkálják ám a tűt, hogy a nyoma örökké megmaradjon s nem egy vagy két ilyen

szurást kell kiállani, hanem sok ezeret. És nem elég, hogy ekként szurkálják, hanem aztán bedörzsölik különféle festékekkel, úgy hogy a bőrön kék, sárga, zöld figurák látszanak. Természetes, hogy egyszerre csak keveset végeznek e szurkálásból s eltart hetekig is, míg egy-egy embernek egészen ki van czifrázva a bőre.

Némelyik csak a mellét és hátát tetteváltják, mások egész testüket, homlokuktól egészen bokájukig. Mindenféle növények, állatok, csillagok alakját láthatni bőrükön s e képek soha sem tűnnek el, nem lehet sem lemosni, sem ledörzsölni. Ők tehát nem változtathatják a divatot s akinek a bőrére egyszer rátetteválták a »ruháját«, hordania kell azt egész életén át.

A »KIS LAP« XI. köt. 14. és. 15-ik számában foglalt rejtvényeket utólagosan megfejtették: Gutman Hermína és Jenny, Szentiványi Anna és Margit, Füchsl Arnold, Farkas Szeréna, Gyeörgy Magda, Haás Izidor, Rappensberger Mariska, Molecz Károly, Obermayer Örsike és Miklós.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Szentiványi Anna és Margit. Az apró képrejtvények szerkesztése szabatos, de megfejtésük egy csöpp nehézséggel sem járna. — Fisch Sémuel. Ugyanannyit. Aztán kelleténél hosszabb is. Ujabb kísérleted tán több eredménnyel fog járni. — Farkas Szeréna. Ha a földvány másvalahol még nem jelent meg, szívesen közlöm. Várom a választ. — Pollátsek Sámuel. Szerkezeti hibájuk nincs; de az előadás gyöngé. Az efféle csinos formában kell föltálmni. Az utósó közlését pedig tiltja a szerénység. — Virágh Elek. A leírás gyakorlott kézre mutat; de ujat nem tartalmazván, megjelenése nem volna indokolva. — Gutman Hermína. Inkább egyéni; pedig nem ez teszi vonzóvá az efféle czikket. A szüretnek tüzetes leírásával foglalva össze, inkább való volna a közlésre. De persze, akkor is csak a csinos előadás adna neki becsét. Tégy kísérletet. — Szmracsányi Pista. Bizony vesztegségnek tekintem, hogy nem ismerkedhettünk meg személyesen. Nem attól az asszonytól, hanem a kiadó hivataltól kellett volna megkérdezni a lakást. Jövő alkalommal bizton várom a kedves

találkozást. — Lázár Etelka. Valóban nekem is föltűnt a hosszas hallgatás. De csak hogy megszólaltál megint! Reményilem, ezentul mentől sürűbben. — Szuhányi Géza. Az bizony rettenetes történet, amelyet nekem a rosz Jánosról beküldtél. Egy 12 éves fiu, aki hajnalig a kocsmában iszik, az intézetből megszökik, aztán rabol és holtig tartó börtönre vették — ez bizony nem igen épületes olvasmány. — Buday Emma. A te kis rejtvényednek is csak aza hibája, hogy alakjában gyarló. Némi változtatással azonban még lehet hogy kiadom. — Simon Ilka. A kenyérfá hazája a Csöndes tengerben levő Társas-Szigetek. — Fein Lajos. A bizalomnak ily visszaélését magam is csak fájlalni tudom. Minden képrejtvényt s apró iskolai könyvet csak nem ismerhetek. Ha ki egyáltalán ismert dolgot — számítván arra, hogy nincs fölöle tudomásom — sajátjának küld be hozzám: azt én jóhiszeműleg fogadom el, mert nem tehetem föl róla, hogy Forgó bácsit meg akarja csalni. — Záhorszky Margit és Irén. Igazatok van. De a sajtóhiba végre is kikerülhetetlen. — H. B—k, N—y A—é. Örömmel vettem a »fontos« közleményt. Az üdvözlöt teljes szívből viszonzom. — Fischl Viktor. A kos csinosan van rajzolva. A magad rajza? S ha az: szabad kézből való? S nem is másolat? Ha így van, tehetséged buzdítást érdemel. Maga a földvány föltöttebb könnyű. — Szabo Károly. Ejnye be nagy diák vagy te — kis diák! Még latinul olvassz rám! Valjon értes z-é te latinul? Meg vagyok egyébkint fölöle győződve, hogy az a latin idézet ép oly kevéssé származik tőled, mint egész levelednek pökhendi hangja. Bizony többet érne, ha a helyett, hogy szerénytelen hangon irsz és latinságot fitogtatsz, tudnád azt: hogy nem irunk »nyóczast« hanem »nyolezast«, valamint a »lesz« is csak egyszerű »sz«-szel iratik s nem így, hogy »lessz.« A te »ló—ól«-féle földványod meg legalább van olyan vén, mint a Duna. — Nécsy Pista. A »Kis Lap«-ban már egyszer megjelent. — Buday Sándor. A beküldött rejtvények a magad eszéből kerültek? Erre válaszolj határozottan. Mert mind jó ám! — Schiffer Imre. Hogy a kiadó-hivatal mily czimszalaggal küldi el a »Kis Lap«-ot, az kívül esik Forgó bácsi hatáskörén. Ha a kiadó-hivatalnál valamely megrendelés történik: u r. a s s z o n y s á g v. k i s a s s z o n y c i m e t n y o m a t a s z a l a g r a, m á r a m i l y e n k é z b ő l v e t t e a m e g r e n d e l é s t. C s a k f ő l s z ó l a m l á s r a t ö r t é n i k, h o g y a c i m e t e l h a g y j á k, v a g y, a m i s z i n t é n e l ő s z o k o t t f o r d u l n i, m é g m e g i s d u p l á z z á k, a m i n t t e t s z i k. T e h á t m é g e g y s z e r: F o r g ó b á c s i n a k a z o l v a s ó h o z — a k i a d ó h i v a t a l n a k a z e l ő f i z e t ő h ő z v a n k ö z e.

Kioszték. (Lásd a 286 lapot.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
Kiadja és nyomatja az Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.